

מאימתי פרק ראשון ברכות

יז.

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י פ"ד מהלכות ק"ש
הלכה א [ב] סמג עשין יח
טור שו"ע או"ח סימן ע
סעיף ג:

נא ב מיי פ"ד מהלכות
תפילין הלכה יג ופ"ד
מהלכות אבל הלכה ט סמג
עשין [דרבנן] ז טוש"ע או"ח
סימן לח סעיף ה ויו"ד סימן
שפח סעיף א:

ג [מיי] פ"ב מהל' ק"ש הל'
ב טוש"ע או"ח סי' סג סעיף
: [א]

נב ד (מיי) וטוש"ע שס:
ה [מיי] פ"ו מהל' סוכה הל'
ח טוש"ע או"ח סי' תרלד
סעיף ד]:

גג ר מיי פ"א מהלכות ק"ש
הלכה ה סמג עשין יט
טוש"ע או"ח סימן נט וסימן
רלו סעיף א:

רבינו חננאל

בזה הלל מפרשינו
 קורין בן יושבין בן
 משין בן מולחין בדרן,
 ויש ולביתן בדרן, והא
 דמי בשבבן ובקומן,
 ללמון שחייב אדם
 לקרוא ארבע פעמים, אדם
 בשעת שכיבה והוא כשה
 שולח את אהת ששה
 שדרן בני אדם ועומין
 ויש השנה לו את הוא קרי
 [שמע] לשלחתי. וביש
 הוא קרי רביית הלל פוסק
 לו ולביתן בדרן ששה
 לעוסק במצוה שפטר
 סליח מרלא כתיב בשרת
 ויאל לביתן, לביתן בדרן
 מביחיתו מלון שפע מינה.
 וקריא לו כבית הלל דמי.
 בן עמרין בן יושבין בן
 משין בן מולחין בדרן
 בן עוסקין במלאתי קורין
 קריא שפע ויוצאין די
 חובה. הוא דאמר רב יהודה
 בפריקין דקאמר דע ללבן
 במדבר, אל שאם היה
 יושב, עומד וקרא מעומד,
 אל שאם היה מהלך
 בדרן עומד וקרא דע ללבן
 לבן, ומכאן ואילך קרא
 כשתה מהלך.

[illegible]

רב ניסים גאון

וְהָאָמֵר רב אבא רב זבדא
אמר רב אבא חייב כל
צוץ האמור; בתורה חל
מן התפילין מפני שנאמר
בהן פאר ב' ואלו מגלחין
במזעזע (דס"ו) גרסי' אבל
אסור להניח תפילין
אוקרא ר' ליה רחמ'
ליחזקאל (יחזקאל כד) פארן
חבשו עיך מכלל דכולי
עלמא אסירי ובסוף פרק
חזקת (בבב דף טו) כן דרשין
על זה שמחתי אמר ר'
יצחק אפר מלה
שבראש חתנים בעצ מניה

שנאמר בהם פאר. פרש"י ואכל מעולו צעפר קרנו ואין נאה לתת פאר תחת אפר. ואמ"ת ולמה לי האי טעמא תיפוק ליה מדאמר ליחזקאל פארך חבוש עליך מכלל דלכולי עלמא אסור. וסיחך השר מקווי דלרין טעמא של רש"י כי היכי דלא נילף שאר

מלות מתפילין מקל וחומר. א
כרץ טעמא דרש"י לחייבו בתפילין
לאחר יום ראשון ולא שייך מעולל
זעפר קרנו אלף זיוס ראשון דוקא:
תני רב יוחאבא עשה בבת שמאי
עשה רב יוסף אמר עשה
בב"ש לא עשה ולא בבלום. וא"ת
פשיטא דאין הלכה כמותן. וי"ל
הואיל וז"ש מחמירים על האדם טפי
מז"ה לא שייך לומר פשיטא. דהא
דעשה בב"ש לא עשה ולא כלום היינו
היכא דב"ש מקילין וז"ה מחמירין
אזל הכא בב"ש לא פסלי ז"ה דדרי
ז"ה. אזל תימא א"כ מה מיימי
מסוכה כו' לא קיימת מלות סוכה כו'
ופירש"י דכי היכי דמי עשה בב"ה
לא עשה ולא כלום לז"ש אף העושה
כז"ש לא עשה ולא כלום לז"ה ומאי
קא דמדה התם פסלי ז"ש לגמרי מה
דמכזרי ז"ה. אזל הכא קרא קרית
שמע כז"ש אליבא דר"ה יע"כ. ע"כ
פירש הר"ר טעמיה דקא דמדה מה
מדקאמר לא קיימת אע"ג דמן הדין
יאל שיהי צראשו ורובו צסוכה אינו
אסור אלף גזירה שמא ימשך אחר
שלתו. כה"ג בני ק"ס אע"ג דמן
הדין יאל צדיעצד כיון דלז"ה אין
נכון דלאיתא צמניתין דלאי היית
לחוד צעלמן. אס עשה כז"ש לז"ה
לא עשה ולא כלום^א וי"ל מוספות סוכה

אחת ארוכה ואחת קצרה. פירש

רש"י ארוכה אחת ואמונה.
קצרה השנינו. וימיה^ה להשיבנו
נמי ארוכה הרבה ותדע מדלא קא
חשיב לה בזוספתא בדי הקצרים
ועוד פעמים שמאריין הרבה
בזוספתא כמו אור יום הקצ.^ה ועוד
ואחת ואמונה פעמים שמקצין
זה מאד כדאמריין לקמן למ"ד אין
אומרים פרשת יציית בלילה הוא קא
מסיים מודים נחנו לך שהזלאתנו
מנארים וכו' צפיק היה קורא
(לקמן ד' י"ע"ב) וגראה לר"ת דהכל קאי
(י) בצמת ואמונה אחת ארוכה ואחת
קצרה כלומר בין יאריך זה בין יקצר
צ"ה כלקמן. וכן אשכחנא התם
(יבמות ד' מא.) אחת ארוכות
ואחת נשואות אחת בתולות ואחת
נשואות: **מקום** שאמרו לַקצרה
בזכרת פירות ובזכרת
בכונן

המנחות אין לו להאריך:
ורצו

ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית ב"ש הפוסלין וב"ה
 לב"ש מעשה שהלכו זקני ב"ש וזקני ב"ה לבקר את ר'
 הו שהיה ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית ולא
 ש"מם ראיה אף הם אמרו לו א"כ היית נוהג לייבא קיימת
 חמץ בר ציחק אמר עשה כדברי בית שמאי חייב מיתה
 ב"ש וסכנתי מפני הלסטים אמרו לו כדאי היית
 בדרך שנים לפניך ואחת לאחריה ובערב מברך שנים
 מרו להאריך אינו רשאי לקצר לקצר אינו רשאי להאריך
 לחתום: גמ' מאי מברך אמר ר' יעקב א"ר אושעיא
 יוצר

גב' ששנדך צבידך פרט לעוסק במזוה. לקמיה מפרש מאי משמע:
ועת"כ דחמן נמי עוסק במזוה
לא קרא יתיירא לא נפקא לן מן מקרא קמא דכיון דעוסק במזוה
אלא כחצי בקרר בהדיא אלא מיעוטא בעלמא הוא דקא דרשינן מביתך

וּמִמַּעֲטִינָן מִיָּה עֹסֵק בְּמַלְאכַת מְלוֹה
לְדַחֵיב טַרְדָּא אֲבָל חָתָן לְטַרְדָּא
לְמַחֲשָׁבָה צַעֲלָמָא הוּא שְׂמַחֲשָׁב עַל
עֹסֵק בְּתוֹלִים אִי לֹא קָרָא יִתְרָא לֹא
הָיוֹם אֵם בְּהוֹלָה פְּטוּר.
בְּמַחֲשָׁבָה צַעֲלָמָא הוּא שְׂמַחֲשָׁב עַל
עֹסֵק בְּתוֹלִים אִי לֹא קָרָא יִתְרָא לֹא
הָיוֹם אֵם בְּהוֹלָה פְּטוּר.
בְּמַחֲשָׁבָה צַעֲלָמָא הוּא שְׂמַחֲשָׁב עַל
עֹסֵק בְּתוֹלִים אִי לֹא קָרָא יִתְרָא לֹא
הָיוֹם אֵם בְּהוֹלָה פְּטוּר.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. הַאֲנִי דִם מֵתִים אֶבֶל
לֹא תַעֲשֶׂה פֶּאֶרְךָ חֲבוּשׁ
עֲלֶיךָ וְנִעְלִיךָ תִּשִּׂים
בְּרִגְלֶיךָ וְלֹא תַעֲטֶה עַל
שִׁפְם וְלֶחֶם אֲנָשִׁים לֹא
תֹאכַל: יחזקאל כד יז

הגהות הב"ח

עיריד עירדא דמלוה. וכיון דאין
מימינעווען צעלמא דרשיין פארט
לחתן עומטליך אסא ממוענט מיניי טרלא
דמלוה: וז"ה אמרי קל. נהי נא
דקרא לנדרסא מיניי פארט לחתן אמא
ממילא ש"מ בללח דידך הוא דמחייבת
אלמלא דצדק נמי קרי: עוסקין
בנמלאכתן וקורין. לקמן (דף טז.)
הערתנו. לה דקרא שני: עיריד

[illegible]

מוסף רש"י

עשה ולא כלום לדברי ז"ש אף
העושה כדברי ז"ש לא עשה ולא
כלום לדברי ז"ה: **בַּרְתִּנִּי נִשְׁחַד**
מִזְמֶנְךָ שָׂמִים וְכו'. כדאמר בצרכות
ירושלמי שבע צרכות הללו על שם
המלך (קט) שבע ציוס הלהמך:
אֲחֵתָה אֲרוּכָה וְאֵחָה קִצְרָה. אשמים
לגאחריה דערבית קאי (נ"א ארוכה
אחמת ואמונה קצרה השכיבנו):
לְחֻסּוֹס. צברוך: **שָׁלָה לְחֻסּוֹס.** כבון
הפירות ומזות: **גְּבִי' מֵאִי**
מִצְדֶּךָ. שמים לפניה דשחר מלאי יתו:
יבִר

דתנן אמר ר"ט אני הייתי בא בלחוב בעצמך שעברת על דבר לפניה ושנים לאחריה אחת אר לחתום אינו רשאי שלא לחתום

וריה דלוי יול לעקוב צעיסע כאדו (שם), והאי אל טריד. כונם אלמנה אל טריד יכול לקיים את
האי דפרין משמע ליה דטרדמו פוטרכו לפי שאינו יכול לכיין את לבו, והלכך אפילו טבעה ספינתו
בגמר היום פאר. ואכל לבו דה פאר פאט ופספסכאל מלאה עצמו שאין אכל (שם): ואל דלכז מעלה
תלפלין (תלפלות) (הם טריד דמדורז). ואשטען קדל אלז מייניס להסיר דעמו מחמתה
של ענייה מלה וקסיל להראות בדין ממו, ווי מיינ להשער (שם). עמודיין קורדיין ישיבין קורדיין

ראשונה בשביל זו הנאה עליו, אלא יעסוק בראשונה וימן לבו להיות בקי בדבר (סוכה שם). **הבא טייד טרדא דרשות. שאע"פ שהוא ומדין לא צריך למיתב, יושבין לא צריך למיקס אלא כי אורחיהו** (מחזור ויטרי ט"ו יא). **משם ראייה.** בממיה (סוכה כח.).